

عنوان مقاله:

سنجش و مقایسه مصالح بوم آورد با مصالح مدرن از دیدگاه معماری پایدار

محل انتشار:

هفتمین کنگره سالانه بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

فرزانه حمیدی فرد - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی تکنولوژی معماری دانشگاه کاشان

بابک عالمی - استادیار گروه فناوری معماری، دانشکده معماری وهندراندانشگاه کاشان

خلاصه مقاله:

معماری بومی حاصل تاریخ تمدن بشری به عنوان میراثی از گذشتگانی نه چندان دور برای نسل معاصر به جای مانده است. این معماری با مصالحی خاکی درآمیخته و با وجودیت جسمانی آدمی جان گرفته است. می توان آن را به عبارتی دیگر ساخت مایه دست بشر تلقی کرد. این حوزه شگفت انگیز رفته رفته با افزایش جمعیت و متمایل شدن افکار و رفتار به سمت زندگی و سبک مدرن به فراموشی و کمرنگی گماشته شده است. این روند تا جایی ادامه یافته است که امروزه عوام مصالح خاکی را نه تنها نامناسب بلکه فاقد مقاومت و استحکام کافی به حساب می آورند. هدف از این پژوهش مقایسه و ارزیابی خصوصیات مصالح بومی با مدرن بر اساس معیارهای پایداری است؛ زیرا با کمرنگ شدن مصالح بوم آورد طبیعی میزان همسازی ساختمان ها با محیط زیست کاهش یافته است. بدین ترتیب بستری گسترده درجهت تخریب آن ایجاد می شود. درواقع مصالح در هنگام تخریب و تولید تاثیر به سزایی بر طبیعت و پایداری محیط زیست دارد از طرفی دیگر شماری از مصالح نوین به تولید و انتشار گاز کربن دی اکسید می پردازند. روش این پژوهش توصیفی-تحلیلی با استفاده از مطالعات کتابخانه ای است. با توجه به مطالعات انجام شده می توان نتیجه گرفت که میزان مطلوبیت مصالح را می توان با معیارهای پایداری محیط زیست ارزیابی کرد. بر اساس داده ها تعداد زیادی از مصالح بومی میزان کمتری از انتشار گاز گلخانه ای و تخریب محیط زیست را به دنبال دارند و از طرفی دیگر با در نظر گرفتن ملاحظاتی از جمله تولید پوشش های عایق مانند برای مصالح مدرن می توان در جهت افزایش کاربریشان در راستای پایداری محیط زیست قدم نهاد.

کلمات کلیدی:

مصالح بوم آورد، مصالح مدرن، معماری پایدار، معماری بومی، مصالح پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1373976>

